

ת"פ 1892/08/14 - מדינת ישראל נגד שפדיה סימנדויב

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט ניר מישורי לב טוב

ת"פ 1892-08-14 מדינת ישראל נ' סימנדויב(אסיר)

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

שפדיה סימנדויב (אסיר)

נוכחים:

מטעם המאשימה עו"ד מאיה השילוני

מטעם הנאשם הובא.

גזר דין

כתב האישום :

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בביצוע שלוש עבירות איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מעובדות כתב האישום בהן הורשע הנאשם עולה על פי החלק הכללי בכתב האישום, כי אלכס לנדאו ויצחק חזן מילאו במועדים הרלבנטיים בכתב האישום את תפקידם כחוקרי משטרה בתחנת משטרת מעלות (להלן: "החוקר חזן", להלן "החוקר לנדאו" ולהלן: "תחנת המשטרה").

עוד צוין כי הנאשם במועדים לעיל היה נתון במאסר בגין אירוע פלילי שחקירת המשטרה בוצעה בעיקרה ע"י החוקר לנדאו.

במספר הזדמנויות, במועדים שקדמו לאירועים נשוא כתב האישום ושאינם בידיעת המאשימה, יצר הנאשם קשר טלפוני עם החוקרים לנדאו וחזן במהלכן ובנימת איום טען כי החוקר לנדאו לא צדק לגביו וכי הוא נכנס לכלא סתם.

במסגרת האישיום הראשון נטען כי בתאריך 1/10/13 בשעה 10:23 לערך התקשר הנאשם מתוך כלא שאטה לתחנת המשטרה, ושוחח עם החוקר חזן וזאת לאחר שהזדהה הנאשם בשמו ושאל על החוקר לנדאו. במעמד הנ"ל פנה החוקר חזן לנאשם ושאל באם הוא מאיים על החוקר לנדאו שיפסיק לעשות זאת, ובתגובה לכך ענה הנאשם " לא, אני בן זונה ואמא שלי בת זונה, לנדאו יברח ממעלות אני עוד מס' חודשים משתחרר מהכלא, לא נשאר לי הרבה זמן".

במסגרת האישיום השני נטען כי בתאריך 13/1/14 בשעה 15:58 לערך התקשר הנאשם מתוך כלא שאטה לחוקר חזן לאחר שביקש לדעת מדוע הוא מוזמן לתחנת המשטרה ומשענה לו החוקר חזן כי זה לצרכי חקירה, החל הנאשם לאיים על החוקר חזן בכך שאמר לו "אני מרוסיה אני קיבלתי תעודת זהות פה ואיך לנדאו עשה לבן אדם שבאתי לפה בשביל בחור הוא שה...תעודת זהות, אני קווקזי אחי אני לא נותן לי לסבול בשביל רוסי מניאק, בגלל לנדאו רוצה דרגות".

על רקע אמרתו לעיל של הנאשם ומשהודיע לו החוקר חזן כי הוא רושם כל מילה שהוא אומר ענה הנאשם "אני לא מפחד, תרשום מה שאתה רוצה, אני אומר לך דרך משפט אני אזיין לנדאו הזה, בקבר של אבא שלי גם אמא שלו תסבול, חזן כולם קטן"

במעמד זה שאל החוקר חזן את הנאשם למה הוא מתקשר אליו והנאשם שב לשאול מדוע הוזמן ומשענה על ידי החוקר חזן כי אתה מאיים על לנדאו, ובתגובה השיב הנאשם "אז מה אמא שלו זונה חזן, אם אין גופה אין תיק".

במסגרת האישיום השלישי נטען כי בתאריך 13/1/14 בשעה 16:00 לערך, בהמשך ובסמוך לעובדות שבאישיום השני התקשר הנאשם מכלא שאטה לחוקר לנדאו ובמעמד זה ולאחר שאלות מצידו של הנאשם אודות התיק שבגיניו מרצה עונש המאסר, החל הנאשם לאיים על החוקר לנדאו: "אני קווקזי אני לא מפחד מאף אחד, אין לי מה להפסיד, אתה זוכר שאמרת לי שתזיין המשפחה שלי?"

החוקר לנדאו ובתגובה לנ"ל ענה לנאשם כי הוא לא אמר לו דברים כאלו ואין קשר למשפחה שלו וכי הוא לא מכיר אותה בכלל ואז שב הנאשם ואיים על החוקר לנדאו באומרו "אמא שלי נפטרה ואני נשבע בקבר שלה, שאתה והמשפחה שלך עוד תסבול".

3. במסגרת הכרעת הדין שניתנה בעניינו של הנאשם קבעתי כי אשמתו של הנאשם הוכחה מעבר לכל ספק סביר והרשעתי הנאשם בביצוע עבירות האיומים המיוחסות לו בכתב האישיום.

במסגרת הכרעת הדין נקבע כי עדויות החוקר לנדאו והחוקר חזן עדיפות על פני עדותו של הנאשם, עדותם של אנשי המשטרה אומצה על ידי בית המשפט וזאת לאור גרסתם שנמצאה אמינה, אותות האמת שנמצאו בגרסתם והעדר אינטרס אישי בהפלתו של הנאשם. כל זאת אל מול גרסת הנאשם אשר נשללה על ידי בית המשפט לאור תמיהות וסתירות שעלו מגרסה זו, תוך שבית המשפט מתרשם מהתנהגותו נטולת הרסן של הנאשם במהלך הדיונים, התנהגות המחזקת ראיות התביעה.

לציין כי הנאשם ניהל משפטו ללא ייצוג משפטי לאחר שעמד שוב ושוב על עמדתו כי אינו מעוניין להיות מיוצג בהליך זה ועמדת הסניגוריה הציבורית המבקשים לשחררה מייצוג הנאשם ומשכך עמד בית המשפט על זכויותיו הדיוניות של הנאשם והוסברה לו בלשון ברורה ונהירה הנפקות המשפטית של כל אחת מן הבחירות שעשה במשפט לרבות הפניית שאלות מצד בית המשפט לעדי התביעה ומתן הנחיות לתביעה לצלם את חומרי החקירה הרלוונטיים ולהעבירם לידי הנאשם בטרם שמיעת עדויות הצדדים.

4. ישיבת הטיעונים לעונש:

בפתח הדיון ביום 17/5/15 ולאחר שבית המשפט השמיע הכרעת הדין בעניינו של הנאשם פנה בית המשפט לבית המשפט בבקשה כי יפסול עצמו מלשבת בדין בתיק זה באומרו:

"אני מבקש מבית המשפט לפסול את עצמו. בית המשפט התלונן עליי ולא יכול לשפוט אותי. אני שלחתי לגרוניס מכתבים ואתה לא יכול לשפוט אותי. אתם עשר זאבים ואני כבש אחד. אתה פותח סתם דיונים, תן החלטה ואל תקרא לי, אני אומר לך שפעם אחרת יהיה לכם בעיות, אני מבקש לפסול את עצמו. חושבים קווקזים באים מדינה ואפשר לעשות."

בהחלטתי קבעתי כי אין מקום לפסילת מותב זה מלהמשיך ולשבת בדין והדברים אף הוסברו לנאשם אשר סירב לקבלם והגיב במילים:

"אני לא רוצה לשמוע את התובעת לעונש, אני לא רוצה להישאר באולם. בגלל 49 שניות שדיברתי קיבלתי 11 שנה."

זאת תוך שהינו מרים קולו ומתבטא בבוטות. הנאשם צעק כי לא רוצה להישאר באולם בית המשפט וזאת למרות הסבריו של בית המשפט את זכותו לשמוע את טיעוני התובעת לעונש, ולהשמיע את טיעוניו. על כך הגיב הנאשם במילים:

"זכותי לפי המחוקק של המדינה לפסול את עצמך. אני לא רוצה לטעון לעונש, אני לא סופר אתכם."

עם תחילת השמעת טיעוני התובעת לעונש החל הנאשם מאיים במילים:

"החוקר הזה לא יהיה חי".

לפיכך ניתנה החלטת בית המשפט כי למרות אזהרות רבות בהן הוזנה הנאשם לבל ינבל פיו ויצעק ממשך הנאשם לצעוק באולם ביהמ"ש ואף לאיים. לפיכך, הוריתי כי הנאשם יוצא מהדיון והדיון ימשיך בהעדרו.

בתום טיעוני התובעת לעונש אפשרתי לנאשם לשוב לאולם בית המשפט ולטעון טיעוניו לעונש אך בהודעה שמסר איש יחידת הליווי "נחשון" בשירות בתי הסוהר, רס"ל מאור פיניש נאמר:

" הסברתי לנאשם כי בית המשפט מבקש לשמוע את טיעוניו לעונש, הוא מסר לי שהוא לא רוצה לצאת מתאו ומבקש שבית המשפט יפסול עצמו".

לציין כי מעיון בגזר הדין ת/10 אשר הוטל על הנאשם ביום 14-09-12700 עולה כי גם בדיון הטיעונים לעונש בתיק זה בחר הנאשם להשמיע דברים לא ראויים כלפי המדינה ומערכת בתי המשפט.

בהמשך לאמור לעיל ולאחר דיון הטיעונים לעונש בתיק שבפני נשמעו טיעוני הנאשם בע"פ 15-05-1873 סימנדיוב נ' מדינת ישראל (ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין שניתנו בת.פ 14-09-12700 בימ"ש שלום טבריה) ביום 9/6/15. מטיעוני ב"כ העורר אשר יפים גם לענייננו אני למד כי מזה שנתיים הנאשם מוגדר כאסיר בהפרדה, רק אתמול התקיים דיון להאריך את תוקף ההפרדה לעוד שישה חודשים, התנאים בהם הוא נתון הם תנאים קשים והוספת עוד כמה חודשים במצטבר, לא תקל עליו ולא על המערכת בכלל.

לציין כי במסגרת החלטתי שנמסרה לידי הנאשם בפרוטוקול יום הדיון 17/5/15 הוסברה לנאשם זכותו להגיש ערעור בגין החלטתי שלא לפסול עצמי מלשבת בדיון בתיק זה וזאת אף עד מועד מתן גזר הדין אך הנאשם לא הגיש ערעור בגין החלטה זו.

3. טיעוני ב"כ המאשימה לעונש :

- א. הוגשו הרשעות קודמות, **סומן ת/9**. אין מדובר במי שזו הכרתו הראשונה עם ביהמ"ש, הנאשם מרצה עדיין תקופת מאסר ממושכת, הורשע לאחר ניהול הליך הוכחות בביצוע עבירות של איומים.
- ב. חוקר משטרה הוא עובד ציבור שמבצע את תפקידו באופן יומיומי גם כשהתפקיד אינו נעים וגם לחקור חשודים בגין עבירות כאלו ואחרות והוא פועל מכוח תפקידו ואינו אמור להיות חשוף לאיומים מצד איש, עקב כך שמבצע תפקידו.
- ג. הנאשם מערער במעשיו את שלומו ובטחונו של החוקר, ובעצם יש בכך כדי לערער על כל סמכות הרשות לחקור ביצוע עבירות ויש בכך פגיעה באינטרס הציבורי בשמירה על החוקר עצמו או על שלום הציבור והסדר הציבורי בפרט.
- ד. ביהמ"ש התרשם באופן ישיר מהנאשם שאינו שם מחסום לפיו ואינו נרתע לאיים ולהשתמש בשפה קשה.
- ה. מתחם הענישה נע בין 6 חודשים לבין 18 חודשים במתחם של עבירה יחידה, בפנינו כתב אישום שמייחס לו 3 אישומים בתאריכים נפרדים ולכן אין מדובר באירוע אחד אלא בשלושה אירועים נפרדים שעל כל אחד ואחד מהם צריך הנאשם לשלם בנפרד. גם במהלך ניהול ההליך הזה הנאשם הורשע ע"י בימ"ש שלום בטבריה לפני 3 שבועות בעבירות שכוללות עבירות של איומים,

נידון לענישה שהינה מחמירה בתיק 12700-09-14. מגישה סומן ת/10. הטענות מת.פ. זה מתאימים גם למקרה בפנינו.

1. הנאשם רצידיביסט וחוזר על מעשיו. מבקשת לקבוע שבתוך מתחם הענישה יש להטיל ענישה ברף הגבוה של המתחם ולצבור את הענישה לגבי כל עבירה ועבירה בנפרד, מבקשת להטיל על הנאשם מאסר מותנה שיחול מיום מתן גזר הדין וכן פיצוי לחוקר.

דין והכרעה:

גזירת הדין על פי תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

1. גזירת דין מורכבת משלושה שלבים עיקריים כלהלן:

א. קביעת מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג לחוק העונשין).

ב. בחינה האם יש מקום לחרוג ממתחם העונש ההולם בין לקולא ובין לחומרא

(שיקום, הגנה על שלום הציבור).

ג. קביעת העונש המתאים בתוך מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג(ב) לחוק

העונשין).

2. על פי הוראת סעיף 40ג לחוק העונשין, בשעה שהורשע הנאשם בגין כמה עבירות, יש לבחון תחילה האם מדובר באירועים נפרדים, וככל שבית המשפט מגיע למסקנה שהאירועים נפרדים, יש לקבוע מתחם עונש הולם לכל אחד מהאישומים בנפרד. לעומת זאת, כאשר העבירות בגינן הורשע הנאשם מהוות אירוע אחד, יקבע בית המשפט מתחם ענישה הולם כאמור בסעיף 40ג(א) לאירוע כולו.

בית המשפט העליון נדרש לאחרונה להכריע בשאלה מה בין "אירוע" ל"מעשה" וזאת במסגרת ע"פ 4910/13 אהמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, לא פורסם (29/10/2014).

בפתח דבריו מציין כב' השופט י. דנציגר כי :

"המונח "אירוע" הינו מונח חדש שהוכנס לחוק העונשין במסגרת תיקון 113, ועל אף שניתן היה לצפות כי תיכלל בתיקון 113 הגדרה כלשהי למונח זה, הרי שהגדרה כזו לא נכללה בו. ודוק, תיקון 113 לחוק העונשין אינו מגדיר מהו "אירוע", ואף אינו קובע מהו המבחן המשפטי שעל פיו יבחין בית המשפט בין תרחיש עובדתי אחד שיוגדר כ"אירוע" לבין תרחיש עובדתי אחר שיוגדר כ"כמה אירועים". המחוקק הותיר שאלות אלה פתוחות לפרשנות"

כב' השופט י. דנציגר מאמץ שני מבחנים אשר נקבעו להגדרת "מעשה" לעניין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי גם לעניין השאלה האם על עבירה מהווה "אירוע" בפני עצמה :

"האחד, המבחן הצורני-עובדתי, שבמסגרתו בוחנים האם ניתן להפריד בין פעולות שנעשו ברצף ובסמיכות יחסית של זמן ומקום, דהיינו האם מדובר בפעולה יחידה מתמשכת שלא ניתן לפצלה לתת-פעולות או שמא בשרשרת פעולות עוקבות שכל אחת מהן היא חוליה נפרדת. השני, המבחן המהותי-מוסרי, שנוהג בעיקר בעבירות הנעברות בגופו של אדם (להבדיל מעבירות רכוש), ושבמסגרתו מתמקדים בנזקים שגרמה התנהגותו של העבריין לנפגעי העבירה ובאינטרס החברתי שנפגע. במסגרת מבחן זה נבחנת בין היתר - אם לא בעיקר - שאלת ריבוי הנפגעים".

כב' השופט דפנה ברק ארז סבורה כי יש להחיל מבחן חדש בקביעת היות מעשיו של נאשם בבחינת "אירוע" אחד או מספר "אירועים". על פי מבחן זה תוכרע הסוגיה בהינתן קשר "ענייני והדוק" בין הפעולות ועל פי מבחן ניסיון החיים. לגישה, ניתן לקבוע כי מדובר ב"אירוע" אחד כאשר קיימת סמיכות זמנים בין העבירות אך גם כאשר "תהינה חלק מאותה תוכנית עבריינית" גם אם בוצעו לאורך תקופת זמן שאינה קצרה. כדוגמה רואה כב' השופט דפנה ברק ארז במספר איומים כנגד עובדי ציבור על רקע אידיאולוגי משום "אירוע" אחד גם אם בוצעו על פני תקופה שכן קיים קשר הדוק ביניהם, כחלק מתוכנית עבריינית אחת.

כב' השופט ע' פוגלמן מצטרף בדעתו לכב' השופטת ברק ארז בקובעו כי :

"מצטרף אני לתפיסתה העקרונית של חברתי. אולם, אבקש להדגיש כי להשקפתי התיבה "אירוע אחד" רחבה דיה כדי לכלול גם פעולות עברייניות שבוצעו על פני רצף זמן; כללו מעשים שונים; ביחס לקורבנות שונים; ובמקומות שונים. הכל - כל עוד הם מהווים מסכת עבריינית אחת. נמצאנו למדים כי הבחינה אם העבירות השונות שביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד" היא תכליתית-פונקציונאלית"

במקרה שבפני אין מקום לגישתי לקביעת מתחם עונש הולם בנפרד לכל אחת מהעבירות באשר מדובר במסכת אירועים אחת. עבירות האיומים בשלושת האישומים שלובות האחת בשנייה באופן רציף. כמו כן מהוות עבירות האיומים נשוא כתב האישום רצף אירועים מתמשך ויעידו סמיכות הזמנים (שני מועדים במרחק חודשים ספורים), זהות הזירות (השיחות בוצעו במכשיר הטלפון מכלא "שיטה" לתחנת משטרת מעלות), מהות העבירות (איומים בשלושת האירועים) וזהות המתלוננים בתיק.

לאור האמור לעיל אני קובע כי מדובר במספר עבירות המצטרפות המהוות אירוע אחד ומן הדין לקבוע מתחם עונש הולם אחד בגין העבירות נשוא כתב האישום.

השלב הראשון - קביעת מתחם העונש הולם

לצורך קביעת העונש ההולם, על בית המשפט להתחשב בשיקולים שלהלן:

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה ובמידת הפגיעה בו.

ב. מדיניות הענישה הנהוגה.

ג. נסיבות הקשורות בביצוע עבירה ומידת אשמו של הנאשם.

א. הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה וממידת הפגיעה בו

עבירות האיומים פוגעות בערכים של שמירה על כבוד האדם, שלמות גופו ותחושת הביטחון שלו וכן ביכולתו לנהל חיים מוגנים ושלווים. קל וחומר בשעה שעסקינן באיומים המושמעים כנגד עובד ציבור בהקשר לפעולות שמבצע במסגרת תפקידו.

ערך מוגן נוסף הרלוונטי לענייננו הינו הצורך וההכרח כי עובד ציבור יפעל לטובת הציבור לצורך קידום אינטרס הציבור מבלי שיאלץ לחשוש לשלמות הגוף, לחיים ולשלוות החיים שלו ושל בני משפחתו.

בית המשפט העליון עמד בשורה של פסיקות על הפסול שבביצוע עבירת האיומים כנגד עובדי ציבור ושוטרים הפוגעות בכבודם ושלומם.

ברע"פ 2019/11 מיארה נגד מדינת ישראל (טרם פורסם), (22/3/2011) נקבע כי :

"אף לגופם של דברים, לחופש הביטוי מגבלות שבדין, וביניהן איומים והעלבת עובדי ציבור כבענייננו, כמו גם לשון הרע במקרים אחרים. המטיל אימה על הזולת אין הזולת צריך לפשפש ביכולותיו העתידות של המאיים כדי לברר אם יש ממש באיומים; ועובדי הציבור אינם צריכים להיחשף לחריצת לשון קללות, חרופים וגידופים מכל בר בי רב, שיקנה לו חסינות בשל חופש הביטוי. לבתי המשפט תפקיד גם בהגנה על כבודם"

על הערכים המוגנים בעבירת האיומים כנגד אנשי משטרה עמד בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי חיפה) 20707-08-12 - בילל מצרי נ' מדינת ישראל, טרם פורסם, (06/12/2012):

"העבירות כנגד שוטרים, לרבות איומים, הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו ותקיפת שוטרים הינן עבירות הפוגעות בסדר הציבורי ובאושיות שלטון החוק. התנכלות לשוטרים בכל אחת מן העבירות הנ"ל פוגעת לא בשוטר עצמו אלא במשטרת ישראל כולה, בתדמיתה, וביכולת הרתעתה כמי שמופקדת על אכיפת שלטון החוק.

אין להשלים עם איומים על שוטרים. מי שמאיים על שוטרים מנסה להכניס בהם פחד ואימה, דבר העלול להשפיע על אופן תפקודם ובכך לפגוע בציבור ובבטחונו.

על שום כך, שומה על מערכת בתי המשפט לענוש את המאיימים על שוטרים באופן ההולם את חומרת העבירה כדי להביא לשירוש התופעה."

ב. מידת האשם ומידת הנזק

בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, מטרתו של סימן א1 "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה" לקבוע את העקרונות והשיקולים המנחים בענישה, המשקל שיש לתת להם והיחס ביניהם, כדי שבית המשפט יקבע את העונש המתאים לנאשם בנסיבות העבירה.

העיקרון המנחה בענישה הוגדר בסעיף 40ב לחוק העונשין:

"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה, בנסיבותיו, ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו (בסימן זה - העיקרון המנחה)".

סימן א1 קובע בסעיף 40ט, כי בקביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה, יתחשב בית המשפט בהתקיימותן של נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, המפורטות להלן, ובמידה שבה התקיימו, ככל שסבר שהן משפיעות על חומרת מעשי העבירה ועל אשמו של הנאשם.

סעיף 40ט מונה לעניין הנסיבות הנזכרות לעיל, **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע**

העבירה ונזק שנגרם מביצוע העבירה.

לעניין מידת הנזק קובע סעיף 40ג(א), כי בית המשפט יתחשב בערך החברתי שנפגע

מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות

בביצוע העבירה, כאמור בסעיף 40ט.

מידת האשם של הנאשם במקרה זה הינה מלאה. לא קדמה כל התגרות מצד המתלוננים, אנשי המשטרה. להיפך הוא הנכון. מהכרעת הדין בעניינו של הנאשם עולה בבירור כי הנאשם הוא שיזם שיחות הטלפון עם המתלוננים בתחנת המשטרה ועשה כן לאחר שהתבקש במפורש שלא ליצור עימם קשר וזאת על רקע הטרדות קודמות בגין בחרו אנשי המשטרה המתלוננים בתיק זה שלא לפתוח בחקירה מתוך תקווה כי הטרדות יפסקו.

ג. מדיניות הענישה הראויה, בגין העבירות שבה הורשע הנאשם, הינה מחמירה וכוללת

הטלת עונשים מרתיעים:

1. כב' השופט ס' ג'ובראו הביע ברע"פ 1922/11 - יניב רחמימוב נ' מדינת ישראל, , טרם פורסם (17/03/2011) את סלידתו מביצוע עבירות כנגד עובדי ציבור בכלל ואנשי משטרה בפרט תוך שהוא סוקר הפסיקה הנוהגת בנושא הענישה בעבירות אלו :

"הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, "וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד מבעלי אגרוף, מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו" (ע"פ 500/87 בורוכוב נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 8.3.1988)). בתקופה המתאפיינת בגלי אלימות פיזית ומילולית כלפי עובדי ציבור, שומה להגן על השירות הציבורי ועל עובדי הציבור מפני פגיעה בלתי ראויה בכבודם ובמעמדם (רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 13.8.2008)). על כן בתי המשפט מחויבים להכביד את ידם ולתת עונשים מרתיעים (רע"פ 1860/07 נחמני נ' מדינת ישראל (14.6.2007)). ויפים לעניינו דברים שנאמרו ברע"פ 5940/06 גל נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 18.12.2006):

"המבקש תקף עובד ציבור ואף איים על חייו, אך ורק בשל העובדה שהחלטותיו של עובד הציבור לא תאמו לאינטרסים האישיים שלו. מדובר בהתנהגות נלוזה כנגד עובד ציבור אשר מילא את תפקידו. הנני מצדיק אפוא את החלטת בית-המשפט המחוזי להחמיר בעונשו של המבקש הן משום עברו הפלילי הכולל הרשעה בעבירה של תקיפת עובד ציבור, הן בשל האינטרס הציבורי הדורש, כי החוק יספק הגנה אפקטיבית על אנשי הציבור והן לאור הצורך החברתי, כי אלה האחרונים, יבצעו את תפקידם ללא כל מורא".

כן יפים לעניינו דברים שכתבתי ברע"פ 5579/10 קריה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.8.2010):

"יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים ... ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בניציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית".

2. ברע"פ 1825/11 - ראובן פינקו נ' מדינת ישראל, תק-על 2011(1), 3091 דחה כבוד השופט רובינשטיין בקשת רשות ערעור על חומרת העונש בעניינו של נאשם אשר נדון ל 7 חודשי מאסר בפועל בגין איומים על שופט.

3. בע"פ (חיפה) 1292/06 - מדינת ישראל נ' ריקי פרץ, תק-מח 2007(1), 4260 החמיר בית המשפט בעונשה של נאשמת אשר איימה על תובע משטרתי מטעם המדינה, לא אימץ המלצות שירות המבחן והטיל עליה עונש מאסר בפועל לתקופה של 12 חודשים תוך אמירה כי :

"לא ניתן לאפשר מצב בו שלוחי החברה, עליהם הוטל התפקיד לייצג את המדינה במלחמתה במפרי חוק, יהיו נתונים לאיומים על חייהם. חמור עוד יותר האיום על בני משפחה של אותם תובעים, שהם בוודאי אינם אחראיים למדיניות התביעה הכללית, לטוב או לרע."

4. בע"פ (תל-אביב-יפו) 70003/06 - ויקטור דדוש נ' מדינת ישראל, תק-מח 2007(1), 3497 דחה בית המשפט המחוזי ערעורו של נאשם אשר הורשע בגין עבירות הסגת גבול, איומים והעלבת עובד ציבור על חומרת העונש שהוטל עליו - 7 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלוזים באומרו :

"אין גם כל ספק כי מטרתו היתה השגת טובת הנאה כלכלית, דהיינו להשפיע על ראש העיר לחזור בו מסגירת המזנון אותו הפעילו אשר ניתן לו בעבר כחלק מתהליך שיקום.. אין כל ספק בלבנו כי התנהגותו של המערער היתה במטרה להלך אימים על נציגי הציבור כדי להשיג את מבוקשו. התנהגות שכזו דורשת התייחסות עונשית מחמירה ומרתיעה... יש לדחות מכל וכל

ולשרש את הטענה כי השמעת איומים להפוך שולחן הינה "אמירה של כל ישראלי ממוצע". גם העובדה כי המערער לא פגע פיזית באיש מהמאויימים - אין בה כדי להקל עמו. די באלימות המילולית ובאיומים הממשיים החוזרים מפי המערער ... בכדי להצביע על חומרת המעשים". בית המשפט אף מציין כי "הערתו המסיימת של בימ"ש קמא בגזר הדין, כי עונשו היה חמור בהרבה אילולא הנסיבות לקולא שניתן להם משקל כבד, הפן החיובי באופיו והחרטה שהביע - ראוייה אף היא, מצביעה על שיקול דעת מאוזן ומקובלת אף עלינו.

5. בע"פ (באר-שבע) 7040/05 - מדינת ישראל נ' ליברטי שמעון אליהו, תק-מח 2005(3), 9122 הוחמר עונשו של נאשם אשר איים על ראש עיר באופן שהוטל עליו בנוסף לעונשים להם נדון בבית משפט קמא, גם עונש מאסר לתקופה של 4 חודשים תוך שבית המשפט המחוזי מציין בהחלטתו כי

"בימים אלה כאשר האלימות גואה יש להטיל עונשים חמורים על אנשים המאיימים בכלל ועל עובדי ציבור בפרט למען יראו הם וזולתם ויראו... " וכי רק בשל העובדה כי מדובר בערכאת ערעור אין בית המשפט המחוזי ממצה הדין עם הנאשם.

6. רע"פ 8253/11 לורנס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 4.12.11), בית המשפט העליון אישר את פסיקת בית המשפט המחוזי אשר החמיר בעונשו של נאשם אשר הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בשבע עבירות של איומים כלפי עובדות סוציאליות בכלא, בארבע עבירות של העלבת עובד ציבור ובהטרדה באמצעות מתקן בזק. בית המשפט המחוזי קיבל את ערעור המדינה, העמיד את העונש על שנתיים מאסר בפועל (חלף 13 חודשי מאסר בפועל שגזר בית המשפט השלום).

7. עפ"ג (מח' מרכז) 1608-01-08 עלאונה נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, מיום 30.4.08), הורשע נאשם באיומים כלפי עובדים סוציאליים בכלא, ונדון ל- 8 חודשי מאסר במצטבר לעונש שאותו ריצה באותה עת.

ד. על פי הוראות סעיף 40 ח', לחוק העונשין התשל"ז - 1977, בקביעת מתחם הענישה ההולם שומה על בית המשפט לבחון את יכולתו הכלכלית של הנאשם כחלק מהשיקולים לקביעת מתחם הענישה, ולמעשה, ניתן לומר כי כאשר לעונשי קנס, קיימת אינדיווידואליות בקביעת מתחם העונש הנובעת מכך שבקביעת מתחם זה, אין בוחנים רק את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, אלא גם את יכולתו הכלכלית של הנאשם.

הגם שלא הוגשו בפני אסמכתאות בנוגע למצבו הכלכלי של הנאשם אני יוצא מנקודת הנחה כי מצבו הכלכלי של הנאשם קשה בשעה שהינו אסיר מזה תקופה ארוכה ולאחר עיון במרשם הפלילי לרבות בת/10 עולה כי עומדת לחובתו יתרת מאסר בלתי מבוטלת.

ה. בבחינת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה שקלתי לחומרה העובדה כי הנאשם תכנן ביצוען של העבירות, הנזק שהיה צפוי להיגרם כתוצאה מהעבירה הינו רב, בין אם אציין את הוצאת איומיו של הנאשם לפגיעה בחוקר לנדאו לפועל, בין את הטרדת שלוותם של החוקר חזן והחוקר לנדאו והן החשש שמא יצלחו האיומים הקשים ו"יאלצו" את אנשי המשטרה המאוימים להעדיף טובתם האישית, שלום ושלומו בני משפחתם על פני אינטרס הציבור בחקירת עבירות מקצועית ונטולת משוא פנים או פחד.

ו. נוכח האמור לעיל, אני קובע בהתאם להוראות בהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, כי מתחם העונש ההולם מאסר בפועל החל מ - 6 חודשים שירוצה בדרך של עבודות שירות וכלה ב- 24 חודשי מאסר בפועל וכן עונשים נלווים של מאסר מותנה והתחייבות כספית עד קנס ופיצוי למתלוננים.

שיקולים לסטייה לקולא ולחומרא ממתחם העונש ההולם :

שיקום הנאשם:

סעיף 40ד לחוק העונשין מורה כי בשלב שלאחר קביעת טווח הענישה הראוי בית המשפט רשאי לחרוג ממתחם העונש ההולם כאשר קיים סיכוי של ממש לשיקומו של הנאשם. לא הובאו בפני ראיות לעונש בגין שיקומו של הנאשם, אם בתקופת מעצרו ואם בכוונתו המוכחת לשנות את דרכיו.

שיקול ההגנה על הציבור מפני הנאשם :

סעיף 40 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כי :

"קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם לעיקרון המנחה ומצא כי יש חשש ממשי שהנאשם יחזור ויבצע עבירות, וכי החמרה בעונשו והרחקתו מהציבור נדרשות כדי להגן על שלום הציבור, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם, ובלבד שלא יהיה בעונש שיקבע משום החמרה ניכרת מעבר למתחם העונש ההולם; בית המשפט לא יקבע כאמור אלא אם כן מצא שלנאשם עבר פלילי משמעותי או אם הוצגה לו חוות דעת מקצועית."

הגם שמעשי הנאשם חמורים למדי לא מצאתי כי עברו הפלילי מכויד באופן המצדיק חריגה ממתחם העונש ההולם אשר הינו רחב דיו במקרה זה.

קביעת העונש הראוי :

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה:

בהתאם לסעיף 40 יא' לחוק העונשין, בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדר מתחם העונש ההולם, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. לצורך גזירת דינו של הנאשם שבפני נתתי את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **פגיעת העונש בנאשם** - הנאשם בפני בן 43 ומרצה כיום שני עונשי מאסר לתקופות של 11 שנים ו- 12 חודשים שהוטלו עליו במצטבר אך לאחרונה. כמובן שלעונש מאסר ממושך השלכה על הנאשם שבפני אך לא ניתן לומר במקרה זה כי הפגיעה קשה כאותה פגיעה שיש בהטלת עונש מאסר על אדם שזהו מאסרו הראשון ואף על אדם שאינו אסיר או עצור בשעת מתן גזר הדין.

ב. **הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו** ולא הוכיח בפני בית המשפט חזרה למוטב או מאמץ לחזור למוטב ומהתנהלותו במהלך הדיונים בבית המשפט ניכר כי אין בו כל חרטה על המעשים בגין הורשע.

ג. **לחובת הנאשם עבר פלילי** הכולל ביצוע עבירות בעילה באיומים, חטיפה לשם חבלה או עבירת מין, הדחה בחקירה, קבלת דבר במירמה בגין נדון ל- 11 שנות מאסר, הטרדה באמצעות מתקן בזק, איומים, מסיון לתקיפה, תקיפה.

ב"כ המאשימה הציגה לעיון בית המשפט כתב האישום וגזר הדין שניתן אך לאחרונה בת.פ 12700-09-14 בית משפט השלום טבריה. במסגרת תיק זה הורשע הנאשם שבפני לאחר שמיעת ראיות בביצוע עבירות הטרדה מינית והתנכלות, איומים והעלבת עובד ציבור.

מגזר הדין עולה כי "בקליפת האגוז ייאמר כי במועדים הרלבנטיים לכתב האישום, ריצה הנאשם עונש מאסר בכלא גלבע באגף הפרדה ארצית. קצינת שב"ס ד.א. (להלן: "המתלוננת") שירתה כמפקדת האגף.

במספר הזדמנויות פנה הנאשם למתלוננת באמירות בעלות אופי מיני. המתלוננת ביקשה מהנאשם שיחדל מאמירות אלה, אך הוא המשיך ואף אמר לה כי הדבר מסב לו הנאה. המתלוננת הגישה תלונה ביחס למעשיו של הנאשם. הנאשם קרא למתלוננת ואמר לה כי מאחר והיא התלוננה על הטרדה מינית הוא ישיג את כתובתה וישלח אליה אנשים. הנאשם עוד הוסיף ואמר לה עוד כי כאשר הוא ישתחרר מהכלא הוא יוודא שכל הדברים לגביהם המתלוננת התלוננה יתממשו וכי יהיה מדובר בתיק אונס."

במסגרת ע"פ 1873-05-15 סימנדויב נ' מדינת ישראל, טרם פורסם (9/6/15) שהגיש הנאשם בגין הכרעת הדין וגזר הדין בתיק 12700-09-14 בית משפט השלום בטבריה חזר בו הנאשם מערעורו בגין הכרעת הדין ובהסכמת הצדדים נקבע כי 3 חודשים מתוך המאסר ירוצו בחופף למאסר שמרצה כיום כן שסה"כ ירצה הנאשם 12 חודשי מאסר במצטבר למאסר שמרצה כיום.

מגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם לרבות הרשעתו בת.פ 12700-09-14 עולה כי הנאשם אינו שם מחסום

לפיו ונוהג לאיים בבוטות שלוחת רסן על עובדי ציבור עימם בא במגע , אם במסגרת החקירה המשטרית אשר נוהלה על ידי החוקר לנדאו ובגינה נדון הנאשם לעונש מאסר ממושך ואם במסגרת ריצוי עונשו של הנאשם במסגרת מתקני שירות בתי הסוהר.

ד. הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע העבירות :

כמדומני שבניתוח הסיבות אשר הביאו הנאשם לביצוע העבירות נעוצה חומרתו של תיק זה. אין חולק כי החוקר לנדאו היה החוקר המטפל בחקירה המשטרית אשר נוהלה כנגד הנאשם בתיק בו נחשד הנאשם בביצוע עבירות מין חמורות בעטיין גם הורשע בסופו של הליך משפטי ונדון ל - 11 שנות מאסר. מהראיות והעובדות שהובאו בפני עולה כי הנאשם שם לו למטרה להטריד ולאיים על החוקר לנדאו באופן ישיר ובאמצעות איומים שהשמיע בפני החוקר חזן המשרת באותה תחנת משטרה וזאת באופן אובססיבי תוך שהנאשם מאיים ברצח החוקר לנדאו לאחר שיסיים את ריצוי עונש המאסר שהוטל עליו.

ה. הרתעה אישית

לאור התנהגותו שלוחת הרסן של הנאשם במהלך ביצוע העבירות בגין הורשע , חציית "קווים אדומים" לרבות איום ברצח החוקר המשטרתי אשר ניהל החקירה המשטרית בעניינו של הנאשם לפני שנים רבות, היעדר נטילת אחריות מצידו של הנאשם בגין מעשיו וחוסר הבנתו במהלך הדיונים שהתקיימו בבית המשפט בהליך זה את החומרה והפסול במעשיו סבורני כי על העונש שיוטל על הנאשם להרתיע הנאשם מלחזור לסורו ולעבור שוב העבירות בגין הורשע.

ו. הרתעת הרבים :

על העונש במקרה זה לבטא סלידתו של בית המשפט מהשמעצת איומים חמורים על עובדי ציבור לרבות אנשי משטרה ובני ביתם ולספק הגנה הולמת לעובדי הציבור ובני משפחתם. רשויות אכיפת החוק אינן יכולות להגן בגופם על כל עובד ציבור בכל זמן נתון, בוודאי שלא בביתו הפרטי ובשעות בהן אינו פועל במסגרת תפקידו. לשם כך על בתי המשפט לספק הגנה לאותם עובדי ציבור בדרך של שליחת מסר ברור לעבריינים פוטנציאליים הבאים במגע יום יומי עם עובדי הציבור בכלל ואנשי משטרה בפרט. רק בדרך זו נוכל לצפות מאנשי משטרה כי יפעלו בלא מורא פן יבולע להם ולבני משפחתם באם יפעלו כשורה ולטובת הציבור בכללותו.

לאור כל האמור לעיל מצאתי כי העונש הראוי במקרה זה ממוקם במדרג העליון של מתחם העונש ההולם. עם זאת נתתי דעתי בקציבת תקופת המאסר ובהימנעות מהטלת ענישה כספית לעובדה כי הנאשם אסיר המרצה עונש מאסר ממושך.

לאחר ששמעתי את טיעוני ב"כ המאשימה, שקלתי הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ושאינן קשורות בביצוע העבירה ועינית בראיות שהובאו לעונש, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. אני מטיל על הנאשם מאסר לתקופה של 18 חודשים מתוכם ירצה הנאשם 15 חודשים במצטבר לעונשי המאסר שמרצה כיום ו - 3 חודשים בחופף למאסר שמרצה כיום.

עונש המאסר ירוצה במצטבר לכל עונש אחר אותו מרצה הנאשם.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 8 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מהיום לא יעבור את העבירה בה הורשע בתיק זה ויורשע בגינה בתקופת התנאי או לאחריה.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום לבית המשפט המחוזי בנצרת.

ניתנה והודעה היום ל' סיוון תשע"ה, 17/06/2015 במעמד הנוכחים.